1 etapas.

„-MATILDA!!! “

Matilda išsižiojusi suprato, kad prie jos kojų gulintis vyras jau negyvas. Galbūt jau kelias minutes. Ir kad jo rankos kruvinos.

Aplink ją galionas jau buvo vokiečių privatininkų, vadovaujamų Pauliaus Benekės, rankose. Matilda atsistojo ir trumpai linktelėjo seneliui, pagyvenusiam vyrui nudegusia oda ir kietomis akimis. Už nugaros ji pajuto, kad Polas, kaip visada nusivylęs, žiūri į ją.
Matilda apsimetė nekreipianti į jį dėmesio ir nubėgo padėti savo įgulai nugabenti grobį iš „Šventojo Tomo“ į „Peterį fon Rosselį“. Ji jau kelias dienas girdėjo savo bendražygius kalbant apie grobį. „60 000 svarų sterlingų!“ - šaukė jie visą savaitę. Tačiau ji pastebėjo, kad auksas - ne vienintelis daiktas galeone: į triumą jau buvo gabenamas paslaptingas stačiakampis daiktas, uždengtas šydu. Ji nebuvo apie jį girdėjusi, tačiau laikas bėgo ir ji turėjo užbaigti įlaipinimą.
Peteris fon Roselis tęsė kelionę Baltijos jūra, turtingesnis nei kada nors anksčiau.

Matilda ilsėjosi. Ji stebi vandenį ir jo judesius. Saulės šviesos blyksniai šoka paviršiumi, blizga ir pamažu nudažo vandenį šafrano spalva. Saulė leidžiasi švelnios šviesos spektaklyje, kuriuo Matilda negali nesižavėti.
„Matilda, ? Šįvakar tavo eilė“. Ji atsitokėja, kai išgirsta, kaip senis primena jai apie jos, kaip jūreivės, pareigas. Šiąnakt jai tenka budėti, ji turi atlikti įprastus apėjimus ir stebėti laivo kryptį.

Atėjus nakčiai, ji pradėjo apžiūrą; ant denio nebuvo nieko neįprasto. Tada ji nusileido į laivagalio triumą ir atsidūrė akis į akį su „Šventojo Tomo“ lobiu. Ji sustingo priešais tiek turtų ir susimąstė, kas slepiasi už burės, kurią atpažino triumo dugne. Jos galvoje sukosi tūkstančiai klausimų, o smalsumas skatino ieškoti atsakymų, slypinčių už šio sunkaus audinio gabalo.

Atrastas grožis ją pribloškė.

Priešais ją stovėjo triptikas, didesnis už daugumą galeono jūreivių. Viduryje ji pastebėjo simetriją, kurios centre, regis, buvo dievo, apie kurį buvo girdėjusi namuose, figūra. Ji atpažino dvylika apaštalų ir Mariją aplink jį. Ji matė angelus, nešančius instrumentus, tarp dangaus ir žmonijos, gulinčios prie jų kojų. Kairėje plokštumoje atrodo, kad žmonės pro portalą kyla į dangų, lydimi šventojo. Dešinėje pusėje kankinami pasmerktųjų kūnai krinta į pragarą, apsupti demonų. Šioje paveikslo dalyje jai stingdė kraują, tačiau negalėjo nekreipti dėmesio į skausmo iškreiptus veidus. Matildai pirmą kartą teko susidurti su tokiu atvaizdu, tokiu gražiu ir tokiu žiauriu, tokiu sudėtingu ir tokiu aiškiu, tokiu dievišku ir kartu tokiu artimu jai.

2 etapas.

Kitą naktį ji negalėjo užmigti.
Vos užmerkus akių vokus Matilda vėl išvydo fantastišką ir gąsdinančią paveikslo, įkalinto triume, viziją. Ją užpuolė beveik nevaldomas noras grįžti prie paveikslo, visas kūnas įsitempė. Jo kvėpavimas buvo padažnėjęs, o širdis plakė greitai. Netrukus nebeįmanoma bus ignoruoti šio beveik fizinio kvietimo būti šalia paveikslo, paliesti jį pirštų galiukais, įkvėpti jo savito kvapo.

Matilda apsisuko lovoje ir neramiai atsiduso. Tai, ką atrado, ją ir gąsdino, ir džiugino. Tą pačią akimirką ji buvo tikra, kad šis paveikslas pakeis jos gyvenimą. Jauna moteris jautėsi pasiruošusi.

Ji prisiminė visas tas akimirkas, kai jautėsi esanti laive, kai pirmą kartą gyvenime pajuto, kad pagaliau rado savo vietą, savo tikslą, kad yra priimta. Tačiau ji prisimena ir kitas, tamsesnes akimirkas. Tokias, kaip įlaipinimo į laivą metu, kai jos protas sustingsta, kūnas tarsi veikia be jos valios ir ją užvaldo smurtas. Noras smogti, vėl ir vėl. Būdama dvidešimties metų, ji jau buvo mirtinai sumušusi 10 vyrų. Ji bando jausti gailestį, liūdesį ar kaltę dėl savo sukeltų mirčių. Tačiau ji jaučia tik giliai įsišaknijusį pasibjaurėjimą savimi, kuris įsišaknijęs jau daugelį metų. Šį pasibjaurėjimą neabejotinai jaučia ir kiti įgulos nariai, nors jie apsimeta, kad pritaria tokiam smurto pertekliui. Jauna moteris užmiega matydama paveikslą ir Polą, kuris nusivylęs pažvelgia į ją. Tu niekada nebūsi tokia kaip mes, - atrodo, sako jis. Giliai širdyje ji žino, kad galbūt niekada neras savo vietos.

Atsibudusi auštant Matilda nustemba, kad jaučiasi kupina naujo tikrumo: ji išgelbės paveikslą nuo Piterio ir jo pinigų bei gėrimų ištroškusių vyrų.

3 etapas.

Visą dieną Matilda laukia, kol suras paveikslą. Ji nenori papasakoti įgulai apie tai, ką matė, bijodama, kad tapo kažko draudžiamo liudininke, bijodama visiems atskleisti, kad šis lobis egzistuoja tarp kitų. Taip pat baiminasi sutikti sunkų, pasipiktinusį Pauliaus žvilgsnį. Atrodo, kad atstumas tarp jos ir įgulos nuo susitikimo sutemose dar labiau padidėjo.
Vos tik saulė nusileido po horizontu, Matilda paskelbė, kad ji savanoriškai dalyvauja šio vakaro rungtyje. Jai tariant tuos žodžius, širdis suvirpėjo, o per nugarą perbėgo šiurpas nuo minties, kad vėl pamatys tai, ką jau laikė savo paveikslu.

Mėnulio spinduliai pamažu ėmė glostyti bures savo beveik nepastebima daina. Skrupulingai patikrinusi, ar tik ji viena budi, ji nuskubėjo į laivagalio triumą, uždegė žvakę ir atidengė triptiką. Žvakės šviesa atskleidžia daugybę spalvų, o dėl liepsnos mirgėjimo veidai ir išraiškos atsiranda ir išnyksta. Nuo kūnus ryjančių požemio pasaulio liepsnų jai ant rankų pasišiaušė plaukeliai. Krištoliniai laiptai suteikia jai vilties. Atrodo, kad spektaklis tampa vis aiškesnis, kai naktis tęsiasi.

„Ak! Žinojau, kad rasiu tave čia! “

Balsas perskrodžia triume tvyrančią tylą. Matilda išsigandusi atsisuka ir išvysta senelio veidą. Jo akyse nebuvo nė pėdsako nuostabos ar nepasitenkinimo, kurį ji tikėjosi išvysti, bet buvo matyti neįprastas švelnumas. Netgi nemalonus.

„Tu juk nemiegojai, ar ne?
-Ne.“ Prieš visiškai atsakydamas Senis paženklino tylą.
-I.. Aš pamačiau šviesą laivagalyje. Bijojau, kad ji dega. Ieškojau tavęs, norėdamas įspėti, bet tavęs niekur nebuvo matyti, todėl...“

Matilda kaltina save, kad jį suneramino. Jis klausia jos, ką ji taip ilgai viena veikė šiame triume. Kelias sekundes pagalvojusi, jauna moteris atsitraukia nuo paveikslo ir mosteli ranka daikto, kuris dabar persekioja jos sapnus, link. Senolio veido išraiška neišskaitoma. Jis neatrodo toks nustebęs, pagalvoja Matilda. Ji patikėjo jam tai, ką jau kelias dienas jautė. Kalbėdama ji supranta, koks brangus jai paveikslo likimas, ir kad vizija, jog paveikslas nusileis Gdanske tarp piratų, jai drasko širdį.
„Aš noriu išgelbėti šį paveikslą.“ Pirmą kartą jos pačios balsas, kuriuo ji išreiškia savo sprendimą, jos ausims skamba svetimai. Pasitikintis savimi, ryžtingas. Kapas.

Senis nustebęs žiūri į ją. Tada jis atsidūsta, pažvelgia į paveikslą ir atsako:
„Florencija. Tai tikroji jos kelionės vieta.“
Matildos akys išsiplečia, ir ji supranta, kad pati neįsivaizdavo, kur šis šedevras turėtų keliauti. Kvaila mergaitė, - pagalvoja ji, - ar kada nors galvojai, kad laikysi jį savo palatoje? Ji neturėjo laiko svarstyti, iš kur senis tai žinojo, nes jis patikino, kad apgins jos sprendimą. Rytoj ryte jie vėl apie tai pasikalbės, - pasakė jis jai.
Matilda miegojo visą naktį, nerimastinga ir susirūpinusi dėl posūkio, kuriuo pasisuko jos gyvenimas.

Kitą dieną Matilda pasiruošė žadėtam pokalbiui. Ji nemiegojo visą naktį ir jos lūpos buvo sudžiūvusios nuo streso. Ant denio ji pamato senuką. Priėjęs prie jos, jis padavė jai dėžę virvių ir Matilda iškart ėmė jas rišti, kad atitrauktų dėmesį. Ji džiaugiasi, kad rado tiek daug patirties turintį žmogų, kuriuo gali pasitikėti.

„Matilda, turiu tau kai ką pasakyti. Praėjusią naktį daug galvojau ir žinau, kaip paveikslą pargabensime į Florenciją. Po kelių dienų užsuksime pasidaryti atsargų, o aš ten turiu pažįstamų.

-Kaip mes galime juo pasitikėti?“ Klausimas nuskambėjo garsiai ir aiškiai, o senis atrodė susierzinęs. Tačiau Matilda sulaikė jo žvilgsnį.

-Aš. Jis senas draugas. Beveik brolis. Jis paims paveikslą ir įdės jį į laivą, plaukiantį į Florenciją. Su mumis laive. Naktį lauksime jūsų triume. Vidurnaktį turėsite prisijungti prie mūsų jo laive. Iš uosto išplauksite laivu ir prisijungsite prie mūsų triume. Mes pasirūpinsime visa kita. Tau norėjosi šiek tiek pakeliauti, ar ne?“

Ketvirtas žingsnis.

Dienos bėgo neapibrėžtai lėtai Matildai, kuri jau nebedrįso eiti pažiūrėti paveikslo triume. Laukimą nesibaigiantį darė nesibaigiantį ir tai, kad Senis negaudavo informacijos. Matilda nieko nežino apie planą - nuo paslaptingojo draugo pasirodymo datos iki jo tapatybės. Ji žino, kad turėtų būti dėkinga už galimybę išgelbėti paveikslą, tačiau jauna moteris norėtų labiau kontroliuoti, kas vyksta su jos paveikslu. Juk Senis gal ir matė jį, ir paveikslas gali turėti tikrus savininkus, bet Matildai jis kažkokiu nenusakomu būdu priklauso jai.

Pagaliau atėjo dienos šviesa. Nuo tilto matyti žalia pakrantė. Kai Matilda atsibudo, jai atrodė, kad turėjo nuojautą. Senukas jai nepastebimai pranešė, kad susitikimas numatytas tą patį vakarą. Visą dieną Matilda bandė save nuraminti. Ji turėtų jaustis laiminga, jai turėtų palengvėti, kad pagaliau pavyko išgelbėti paveikslą. Tačiau ją apėmė tik slogi panika.

Vidury nakties, visiems miegant, prie galeono priplaukia nedidelis burlaivis ir triukšmingai prisišvartuoja. Iš valties į galeros denį išlipa figūra. Kitoje tiltelio pusėje Matilda, pasislėpusi už burių, stebi šį nepažįstamąjį, kuris turi išgelbėti jos lobį. Jo eisena sunki ir pasitikinti savimi. Kai jis dingsta triume, Matilda vikriai įšoka į mažesnę valtį ir vos neatsitrenkia į bortą. Jos rankos drebėjo, kai ji griebėsi stiebo, kad išsilaikytų. Žvilgsniu ji apžvelgia aplinką. Vos tilpo du vyrai. Kaip jiems trims su tokiu dideliu paveikslu pavyks pasiekti krantą? Jo klausimas liko neatsakytas.

Galeone Senis ir Draugas susitiko triume, stebint atidžiai Pauliui. Tylėdami jie uždengė paveikslą audeklu, įdėjo paketą į medinę dėžę ir prikalė šonus. Senukas nusišypso. Jis jau įsivaizduoja pardavimą, kuris vyks ant žemės, ir auksinių monetų svorį delne. Jis net nespėjo įsižiūrėti į paveikslą. Denyje jis nepastebimai atrišo virvę, jungiančią jachtą su galeonu. Jo širdis akimirką

suspaudė nuo minties palikti ten Matildą, bet auksas buvo svarbesnis. Jai vienai viskas bus gerai. Juk piratas nesirenka meno, o ne asmeninio praturtėjimo.

Kai už kelių metrų nuo valties Matilda išgirdo nepastebimą į vandenį krintančios virvės *pliūpsnį*, ji suprato, kad jau per vėlu. Niekas neprisileis, o juolab su paveikslu, *jos* paveikslu. Valtis jau dreifavo tolyn nuo vienintelio laivo, kurį jauna moteris kada nors pažinojo. Pernelyg apsvaigusi nuo įvykių eigos, Matilda nekreipė dėmesio į kryptį, kuria įlipo, ir atsitrenkė į burę, kuri staiga pakeitė pusę. Per kaukolę pasklidęs bukas skausmas nė iš tolo neprilygsta tam, kuris apėmė ją, kai šoko ištikta ji pagalvojo apie savo neatsargumą, naivumą. Jei tik ji nebūtų pasitikėjusi seneliu. Mintis apie jo vardą yra tarsi elektros šokas. Ji pasijuto pripildyta nevaldomos neapykantos.

Mašinališkai, kaip įmanydama, ji vairavo savo valtį, ieškodama švyturio ar kokios nors salos, tikėdamasi, kad jūroje su niekuo nesusiduris. Jei kas nors vis dėlto perbėgtų jai kelią, ji negalėtų savęs suvaldyti. Tiek daug pykčio, tiek daug nusivylimo, tiek daug įniršio. Ji jaučiasi tuščia ir kartu pilna. Iš pykčio ji metė savo skurdų daiktų ryšulėlį į jūrą ir paleido laukinį riksmą žvaigždėto dangaus link. Jei tik nebūtų pakėlusi aksominės burės, jei tik tą vakarą nebūtų buvusi triume, ji nebūtų atsidūrusi viduryje Baltijos jūros, sušalusi ir nežinanti, kur eiti.

Kai po siaubingai ilgos ir ledinės nakties laivas atsitrenkė į pontoną, Matilda išsigando ir vos neįkrito į vandenį. Sutrikusi ir nusilpusi dėl bemiegės nakties, ji žvilgčioja prieš saulę ir bando atpažinti aplinką. Sprendžiant iš saulės padėties danguje, turi būti 6-7 val. ryto. Ji atplaukė į siaurą uostą, kuriame prisišvartavo kelios oro sąlygų nualintos valtys ir burlaiviai su grubiai lopytomis burėmis. Ant pontono buvo nedaug žmonių, o dešimtys karetaičių išskrido su gailiais klyksmais, kai tik ji žengė ant kranto. Ji netruko pastebėti pagrindinę gatvę to, kas jai atrodė pakrantės kaimelio, būdingo regionui, kuriame užaugo. Skurdus, gyventojų apleistas, jo šaligatviai šlapi nuo jūros purslų.
Šaltai šypsodamasi Matilda pasakė sau, kad čia vis dėlto nebus taip blogai.

Po penkių mėnesių.

Tą rytą atsibudusi Matilda žinojo, kad iki saulėlydžio nužudys vyrą. Ta mintis, guodžianti ir svaiginanti, neapleido jos visą rytą. Jos veido bruožai išlieka įtempti, kai ji pradeda savo dieną kaip padavėja kaimo užeigoje, vieninteliame laisvame darbe, kurį rado prieš penkis mėnesius. Prieš kelias dienas ji išgirdo, kad netrukus atplauks galeonas, ir nuo to laiko buvo įsitikinusi, kad tai Peteris fon Roselis. Jos nuojauta dažnai pasirodo esanti teisinga, ir drebančiose rankose ji atpažįsta artėjantį lemtingą įvykį.

Per pertraukos metu Matilda užsidarė savo kambaryje ir karštligiškai ieškojo kažkur paslėpto nedidelio durklo, tokio peilio stora rankena, kurį vieną dieną rado valydama aptriušusios užeigos didžiąją salę. Kai pagaliau jį rado, pirštai apsivijo rankeną, tarsi visada būtų ją laikę. Dabar, kai jos ginklas buvo paruoštas, ji jautėsi keistai rami ir ryžtinga. Matilda dar niekada nebuvo taip nieko nužudžiusi, bet ji nebijojo. Ji beveik neprisimena paveikslo spalvų ar ant jo pavaizduotų figūrų, bet žino, kokį skausmą jautė tą naktį, viena savo mažoje apleistoje valtyje. Kaip persekiojančią mantrą Matilda kartoja, kad jis nusipelnė mirties.

Jauna moteris praleido vakarą laukdama, kol jis atvyks. Galiausiai apie 23 val. jis praveria užeigos duris, lydimas kitų jūreivių, kurių jaunoji moteris nepažįsta, su kuriais jis triukšmingai juokiasi ir atsisėda. Jo judesiuose ji įžvelgė juoką keliantį bandymą atrodyti ramiu, o jo naujame blyškume - nesustabdomai bėgantį laiką. Ji suprato, kad senukas taip pat niekada visiškai nepritapo. Sausumoje jo eisena nerangi, jis atrodo nesuderintas su aplink jį esančiais jaunesniais vyrais, kurie

linksmai jį bara.

Kai jis priėjo prie stalo, prie kurio ji apsimetinėjo džiovinanti indus, jis jos neatpažino. Paskui, kai ji lėtai pakelia galvą į jį, jos akys išsiplečia ir pro akis praslysta supratimo blyksnis. Bet jau per vėlu, Matilda jau sugriebė jį už rankovės, prisitraukė prie sienos ir įsmeigė durklą jam į krūtinę, ne per toliausiai nuo širdies, bet ne tiesiai ant jos. Ji norėjo, kad jis spėtų šiek tiek pakentėti.
Su skausmo dejone, susimaišiusia su nuostabos šūksniu, senis nugriuvo ant grindų, viena ranka prispaudęs jau ir taip kruviną krūtinę. Už jos nugaros prie stalo sėdintys vyrai nutilo, o kai kurie iš jų žengė link jos, pasiruošę ją sustabdyti. Ji nekreipia į juos dėmesio, pasilenkia prie senolio ir įsmeigia durklą į jo kūną, sumurma kelis žodžius, kol ją grubiai suima jūreiviai, kurie visi įspėja kaimynus ir bando sustabdyti iš senolio žaizdos lašantį ir grindis nudažantį kraują.
Matilda, prievarta išvesta į lauką, žiūri į senuką, kurio akys tampa stiklinės. Jis nebekvėpuoja. Ji nusišypso, ir atrodo, kad nuo jos pečių nukrito svoris.

Vėliau, kai bus apklausiami Peterio fon Rosselio jūreiviai, nė vienas iš jų negalės pasakyti, kodėl ši graži, respektabilios išvaizdos jauna moteris staiga puolė prie jų kapitono ir mirtinai jį subadė peiliu.

Išversta su DeepL.com (Pro versija)